

men ikke gjort det under pres fra verdensopinionen og sluttede med at omtale en udtalelse af minister Butler, hvor denne havde udtrykt håb om en lovgivning for Sydrhodesia baseret på bredere basis. Dette var Storbritanniens udgangspunkt — og han håbede, at FN ikke ville gøre Storbritanniens opgave vanskeligere.

Den *ghanesiske repræsentant*, der ikke fandt noget nyt i de britiske udtalelser, udtalte, at de væbnede styrker og det luftvåben, der foresloges overført fra Den central-afrikanske Føderation til Sydrhodesia, ikke var de samme, men kraftigere og mere moderne end dem, der eksisterede, da Sydrhodesia indtrådte i føderationen. Han var ikke i tvivl om, at disse styrker ville blive brugt til at undertrykke de afrikanske folks aspirationer i Sydrhodesia. Problemets kerne var påtvingelsen af forfatningen af 1961, der havde bragt et parti til magten (Rhodesian Front), som gik ind for apartheid og modsatte sig et demokratisk valgretssystem efter princippet „een mand — een stemme“. Han henlede opmærksomheden på resolution 1760 (XVII), hvori det var udtalt, at forsøg på at sætte 1961-forfatningen i kraft ville forværre den eksisterende eksplosive situation i Sydrhodesia, ligesom Storbritannien i resolutionen var blevet opfordret til straks at suspendere forfatningen, afløse de planlagte valg og indkalde en forfatningskonference. Situationen i Sydrhodesia udgjorde en alvorlig trusel mod freden. Han beklagede, at Storbritannien ikke fandt at kunne intervenere i Sydrhodesia, og mente, at Storbritannien, såfremt det ønskede det, var i stand til at intervenere.

Fra afrikansk side blev der i øvrigt erindret om Addis Abeba-konferencens henstilling til Storbritannien om ikke at lade Sydrhodesias regering få kontrol over forsvarsspørgsmål, før den havde tilkendegivet at ville akceptere et flertalsstyre som betingelse for uafhængighed.

Den *sovjetiske delegerede* tilsluttede sig de afrikanske synspunkter, ligesom han mente, at Storbritannien havde mulighed for at gribe ind i forholdene i området mod racefanatikerne og for en demokratisering af styret.

Den 3. oktober fremsatte 21 afro-asiatiske lande samt Chile, Jugoslavien og Jamaica et forslag til resolution, som var

næsten identisk med det i sikkerhedsrådet efter britisk veto forkastede forslag.

Forslaget blev fremlagt af den *tunesiske repræsentant*, som udtalte, at udkastet alene var begrænset til at forhindre opståelsen af en situation, der kunne forværre den eksisterende tingenes tilstand og havde således kun værdi som en midlertidig forholdsregel.

En række indlæg navnlig fra afro-asiatiske lande fulgte ovennævnte linier vedrørende fordømmelse af den britiske politik.

Den 7. oktober kom resolutionsforslaget til afstemning, nu som et 44-magtsforslag. Inden afstemningen havde et stort antal delegerede ordet.

Resultatet af afstemningen var 85 stemmer for (heriblandt alle nordiske lande), 2 imod (Sydafrika og Portugal) og 11 afstod. Storbritannien deltog ikke i afstemningen.

Forslaget blev derefter oversendt til generalforsamlingen, hvor det vedtoges den 14. oktober med 90 stemmer for (herunder de nordiske lande), 2 imod (Sydafrika og Portugal), mens 13 stater afstod (Res. 1883 (XVIII)).

Under den fortsatte debat i 4. udvalg om koloniudvalgets rapport omtalte *Uruguays repræsentant*, at han under en samtale med minister Butler i London i sommeren 1963 var blevet overbevist om, at Storbritannien ikke ville give Sydrhodesia uafhængighed, medmindre områdets regering gav samtykke til visse ændringer i forfatningen i demokratisk retning.

Den *amerikanske repræsentant*, der fornylig havde besøgt Sydrhodesia, fandt ikke, at situationen var direkte eksplosiv, men var dog dybt bekymret for udviklingen i området, som rummede de elementer, som kunne frembringe en tragisk racekonflikt. På den anden side rummede situationen også muligheder for en forhandlingsløsning, som tog alle områdets indbygges aspirationer i betragtning.

Den *tunesiske delegerede* forstod de problemer, den britiske regering stod overfor. Det var vanskeligt at gennemføre en afkoloniseringsproces i et område, hvor tusinder af europæere havde bosat sig. Han havde håbet, at Storbritannien ville have haft held til også at føre et sådant område